

The background of the page is a light gray with a subtle, repeating pattern of dark gray thorny branches and leaves. The branches are curved and have small, pointed leaves. Some leaves are detached and floating in the air, giving a sense of movement or falling. The overall aesthetic is elegant and slightly mysterious.

PROKLETÍ AURELIE W.

Prokletí Aurelie W.

Vyšlo také v tištěné verzi

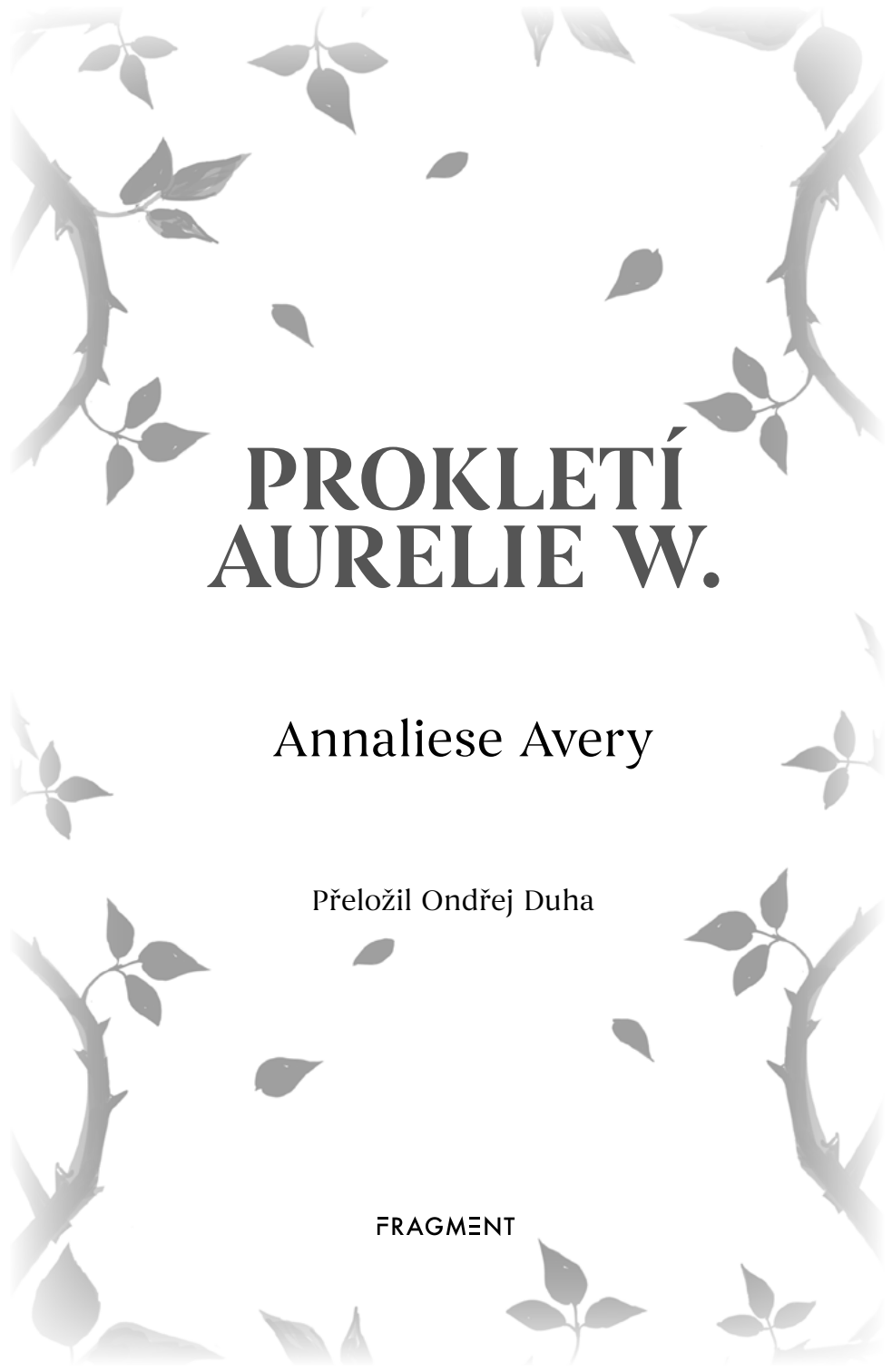
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Annaliese Avery
Prokletí Aurelie W. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PROKLETÍ AURELIE W.

Annaliese Avery

Přeložil Ondřej Duha

FRAGMENT

First published in Great Britain in 2025 by Simon & Schuster UK Ltd
Text © 2025 Annaliese Avery
Cover © 2025 Kelley McMorris
Translation © Ondřej Duha, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7683-6 (1. zveřejnění, 2026)
ISBN e-knihy 978-80-253-7691-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro Helen Boyleovou, mimořádnou agentku
a jediného člověka, se kterým bych chtěla spojit
svou magii.*

KOLO ROKU

PROLOG

Úterý 13. července 1813

Prateta Antoinette byla mrtvá, ale kletba, jíž byla nositelkou, žila dál. Ne že bych to věděla, když jsem stála v parku na Hemlock Square a čekala na příchod své magie. Právě jsem oslavila sedmnácté narozeniny a Bouřný měsíc byl stejně plný a oslepující jako má blažená nevědomost.

Měla jsem být vyděšená, ale místo toho jsem překypovala vzrušením... a očekáváním. My Wycherleyovi jsme rod mocných magiků s kořeny sahajícími až do Prvního věku magie; byla jsem si jistá, že budu přesně taková, jaká by wycherleyská čarodějka měla být.

Má magie ve mně rostla, zvedala mě do vzduchu. Ta síla ve mně vibrovala a já se cítila živější než kdy předtím; napojená na svět a všechno v něm.

Když se dostavila ta bolest, pomyslela jsem si, že je to součást magie, i když jsem křičela ke hvězdám. Nevěděla jsem, že prateta Antoinette již není na tomto světě. Netušila jsem ani,

že je rodinná kletba, kterou nesla, osvobozená a připravená najít a proklít další Wycherleyovou: Proklít mě.

V raných dnech Třetího věku magie, před půldruhým stoletím, proklel moji předkyni Mathildu Wycherleyovou její magický protějšek Heston Nightly. Byla to mocná dědičná kletba, která se nezastavila u Mathilde, ale vyhledávala další Wycherleyovy. Jedna z nás ji vždy musí nést... dokud naše pokrevní linie neskončí.

Má rodina tomu přihlížela: můj starší bratr Vaughn, naše matka Nell a její magický protějšek Frances stojící po jejím boku. Všichni viděli, jak se to stalo, byli svědky toho, jak kletba získala nadvládu. Okolo mě se objevily jemné, šedému kouři podobné úponky, které ve světle úplňku sílily a tmavly. Natahovaly se ke mně, zatímco jsem stoupala výš a výš, jako by moje magie věděla, co přichází, a snažila se mě odnést do bezpečí. Kletba mě však dusila. Snažila jsem se vykřiknout, ale nevydala jsem ani hlásku.

Bylo to, jako by se ty kouřové úponky zhmotnily. Do kůže se mi zabodly ostré špičaté háčky, držely se mě, stravovaly mě, pronikaly do mě jako červi.

Vaughn říká, že mi vlasy zbělely šokem všechny najednou, ale matka tvrdí, že to proběhlo postupně, jako by kletba z původně kaštanových pramenů vytlačovala barvu. Já si toho nevšimla. Cítila jsem však úpornou bolest v očích, jak se plnily šedou mlhou, jež se stávala mojí součástí.

Když mé tělo kleslo a vrátilo se na zem, ucítila jsem, jak mnou vibruje síla mé magie. Každou část mé osoby naplnila radost z toho, že magii *mám*, a bolest vmžiku zmizela. Bylo to,

jako by se přede mnou otevřel celý svět s příslibem nekonečných možností. Ale jediný pohled na mé blízké mi prozradil, že něco není v pořádku.

Od toho okamžiku jsem měla pocit, že mě moje magie zradila. Byla tak hluboká a mocná, a přece tak prokletá. Neuchovám si ji však dlouho; magie potřebuje být sdílena a žádná čarodějka ani čaroděj nebude chtít spojit svou magii s mojí a trpět tak následky mého prokletí.

Magie mě za pár let opustí a to všechno kvůli čaroději jménem Nightly.

JEJÍ VELIČENSTVO
PRINCEZNA REGENTKA GEORGIANNA
A KRÁLOVSKÁ MAGICKÁ RADA
ŽÁDAJÍ

Slečnu Aurelii Wycherleyovou

O ÚČAST NA PREZENTACI
PŘI PŘÍLEŽITOSTI OSLAVY SVÁTKU MABON
A ZAHÁJENÍ MAGICKÉ SEZÓNY

VE ČTVRTEK 23. ZÁŘÍ 1813 V PALÁCI CARLTON

PŘÍCHOD OD 17.00 HOD., ODJEZD KOČÁRŮ O PŮLNOCI

COBY MAGICKÁ DEBUTANTKA PRVNÍ SEZÓNY
JSTE POVINNA DOSTAVIT SE V BÍLÉM.

ZA KRÁLOVSTVÍ A MAGII.

Nejmagičtější sezóna – Průvodce debutantek

Od Cathleen Kellyové

A Kate Walkerové

Mabon ohlašuje začátek magické sezóny. Všichni vzpomínají na svá debutantská léta: na magii, bály, zkoušky a několik šťastných... na milostný románěk.

Láska je však až na druhém místě; všechny víme, že při magickém spojení by srdce nemělo hrát roli.

Hlavním cílem sezóny je najít čarodějkou nebo čaroděje, jehož magie a charakter jsou silné a slučitelné s tvými, aby spojení vašich magií vydrželo celý život. Proto je třeba najít tu pravou spřízněnou osobu. Propojení dvou magií je úkol, který nelze brát na lehkou váhu, naopak je třeba přistupovat k němu se vší vážností.

Skoro všechny čarodějky i čarodějové toto spojení na-

konec naváží. I když byla nezbytná tradice sdílení zavedena na začátku Třetího věku magie, autorky by ty, kterým se nepodařilo spojení navázat, mohly spočítat na prstech jedné ruky.

Nevybírejte však příliš dlouho – spojení musíte navázat do tří let, a pokud selžete, ztratíte svou magii. Proto, drahé debutantky, postupujte opatrně, ale vytrvale, nebo čarodějkou dlouho nebudete.

Než však dojde k jakémukoliv kontaktu magií mezi vámi a vašim případným spřízněncem, musíte být představena Koruně. Dalo by se říci, že zaslíbení něčí magie království je ještě silnější vazba než ta mezi čarodějkou a jejím spřízněncem.

Jedna

Každá čarodějka hodná toho označení ví, že bez spřízněnce žádnou čarodějkou není.

Od konce Druhého věku magie a velké čarodějnické války, kdy došlo k ničivé magické katastrofě, má čarodějka jedinou možnost, jak si zachovat magii, kterou byla obdarována za úplňku po sedmnáctých narozeninách – najít další spřízněnou osobu obdařenou magií a svou magii s ní sdílet. Já, Aurelia Wycherleyová, vím, že moje magie má k daru daleko, a také je mi jasné, že ji se mnou nebude moct nikdo sdílet, ani kdyby chtěl. V průběhu let se všechny mé předkyně marně snažily zlomit dědičnou kletbu, již jsem teď nositelkou, což je osud, o němž mě nikdy nenapadlo, že mě potká. Prateta Antoinette nebyla tak stará, abych se obávala, že po ní kletbu zdědím, a kromě toho jsem měla dost sestřenic na to, aby ta smůla padla na někoho jiného. Osud ji však měl přichystanou pro mě.

Magie, kterou nosím, není prokletím jen pro mě, ale pro každého, s kým se ji pokusím provozovat. Připraví ho o zdraví a sílu... je pro ostatní čarodějky a čaroděje více než bezcenná. Cítím však v samé podstatě své magie, že *jsem* hodna svého označení a zasloužím si víc než nedůvěru a nepřátelství, s nímž magická komunita hledí na mé prokletí.

Od útlého mládí sním o této chvíli: o tom, jak si obléknu dlouhý bílý plášť s kápí a odjedu do Carltonova paláce, kde budu představena Koruně, zaujmu své postavení v magické komunitě a najdu svého nejdokonalejšího magického spřízněnce. To vše jsem měla téměř zaručené; moje rodina je jednou z nejmocnějších v Britonii a kromě toho jsem už měla naplánované, s kým svou magii spojím, až se objeví. Když však teď sedím v kočáru vedle svého staršího bratra Vaughna, nezmůžu se ani na úsměv.

Vaughn vedle mě poposedává a oba zachováváme mlčení, kterým jsme se zahalili ve chvíli, kdy jsme odešli z našeho domu na Hemlock Square. Na podobná ticha jsem si už zvykla. Začala dlouho předtím, než na mě toho léta dopadla jiskra smutku, ta jiskra, která se ve mně brzy rozšířila žhavější a odhodlanější než jakýkoliv čarooheň. Propast mezi mnou a Vaughnem se objevila dlouho před loňským Mabonem, když byl Vaughn v bílém představen princezně regentce, vstoupil do magické komunity a nechal mě, svoji protivnou mladší sestru, za sebou.

Začali jsme se odcizovat, když nám skoro před čtyřmi lety zemřel otec. V tom okamžiku se svět změnil; ztratil něco ze své magie a já přišla o spříznění jiného druhu, kotvu, která

držela na místě nás všechny: mě, Vaughna, matku, a dokonce i Frances.

Dnes má Vaughn na sobě světle šedý oděv druhého roku, ne bílý jako debutanti a debutantky prvního roku ani tmavě šedý příslušící těm, kterým zbývá na nalezení spřízněnce už jen jedna sezóna. Vím, že tmavě šedý plášť bude poslední, který si kdy obléknu. Nikdo se mnou nebude chtít navázat spojení, a i kdyby chtěl, je to zakázané; Královská magická rada nedovolí takové znečištění magie v království. Matka a Frances, obě členky rady, dosáhly velkého úspěchu už tím, že se jim podařilo přesvědčit ostatní členy a princeznu regentku, aby mi umožnili zaujmout místo debutantky na následující tři roky. Žádnému jinému prokletému předkovi z našeho rodu se takového ústupku nedostalo, a kdyby moje matka nebyla tím, kým je, nejspíš bych dopadla stejně.

Když zahneme za roh za ostatními kočáry s čaroději jedoucími do Carltonova paláce, Vaughn na mě pohlédne. Chystá se něco říct, ale pak ho zarazí rozpaky zaklíněné mezi námi.

Dnešek měl být vzrušujícím dnem začátků, ale pro mě označuje jen počátek ztráty. Bez spříznění, které by mě ukotvilo, mám před sebou tři roky dobré, silné magie – čtyři nebo pět let aspoň nějaké magie, když budu mít štěstí –, než zmizí docela.

Zatímco se kočár blíží k debutantskému bálu, vyhlédnu přes okénko do houstnoucího šera. Můj odraz zazáří proti tmě venku, mé bílé vlasy stažené nahoru okolo obličeje, teplé tóny mé pleti, která se teď zdá být tmavší v kontrastu s vlasy a nepřirozenou kouřově šedou barvou očí.

Přesunu pohled ze svého odrazu na ten Vaughnův; vidím kaštanové vlasy, jaké jsem mívala i já, oči o odstín tmavší, než jaké bývaly ty moje.

Ulice Londýna jsou dnes také tiché. Nemagici z města vědí, že dnes večer začíná Čarodějná sezóna, a většina z nich se drží dál. Navzdory Slibu poslušnosti – přísaze, kterou všechny čarodějky a čarodějové skládají Koruně a službě při ochraně království, již všichni vykonáváme – stále nejsme vítáni, pokud to není na bojišti nebo na rozbouřeném moři.

Uslyším ty výkřiky jako první, podobá se to skandování a mně se na okamžik vybaví ceremoniál při setkání lóže. Kočár pomalu zastaví.

Přitisknu obličej ke sklu a Vaughn otevře dveře.

„Zůstaň tady,“ nařídí mi, než vyskočí na ulici.

Ani náhodou. Následuju ho, podrážky mých bot přistanou na zemi a já ucítím každý hrbol dlažby, když po Vaughnově boku kráčím kupředu podél řady kočárů.

„Tak dobře, ale nevzdaluj se ode mě a drž se zpátky.“ Přidá do kroku a kryje mě tělem; hůlčík, který měl ještě před okamžikem obtočený kolem zápěstí, zareagoval na jeho volání a vplazil se mu do ruky. Při pohledu na něj protočím oči. Sice ještě nemám svůj vlastní hůlčík a obklopuje mě jen hrstka kouzel, ale jsem Wycherleyová a my nepatříme mezi ty, kdo sedí v kočárech, i když to dělají ostatní.

Skandování je čím dál hlasitější, jak se blížíme k zatáčce, zpoza které vychází.

Pospíšíme si a brzy spatřím kočár ležící na boku, takže z něho nikdo nemůže ven. Na kočáru stojí muž s pochodní

v ruce a snaží se ho podpálit. Okolo něho postává skupinka lidí, kteří křičí a mávají pochodněmi.

„Je tam někdo?“ zeptám se a kývnu směrem k převrácenému kočáru, právě když se Vaughn zastaví u hloučku čarodějů a čarodějek. Všichni jsou v šedé – světlé a tmavé – a spatří Vaughna dřív, než se podívají za něj na mě. Už bych si měla zvyknout na to, jak sebou trhnou, ustoupí a začnou si šeptat, jako by mé prokletí bylo nakažlivé. Vzdorně na ně hledím, dokud se ode mě všichni neodvrátí.

Uvědomím si, že tam jsem jako jediná v bílém. Zalituju, že nemám hůlčik a něco jiného než svou prokletou magii.

Vaughnovi nejlepší přátelé Martyn Galesburg a Layla Mistryová dojdou k němu a všichni tři se pustí do tlumeného rozhovoru. Martyn mi věnuje smutný úsměv, který je skoro stejně špatný jako ty zvědavé pohledy. Je tam víc lidí, které znám od vidění, ale všichni se teď dívají dopředu na skupinu protestujících, kteří se od nás oddělili pruhem rozsypané soli v domnění, že je ochrání. Pravdou je, že sůl zabírá jen jako ochrana *pro* čaroděje, ne *před* nimi; pro nemagiky je to jen dochucovadlo.

„To musejí být členové Nového rozbřesku,“ řeknu Vaughnovi, když se ke mně připojí a ujistí mě, že je kočár prázdný. Jeden z protestujících mává oranžovou vlajkou, na níž je černý kruh s tečkou uprostřed. Přejde mi trochu zábavné, že si lidé, kteří opovrhují vším magickým, vybrali magický a astronomický symbol pro slunce, aby se za něj ukryli.

„Proč prostě nemohou nechat nás magiky na pokoji? A na sabatu jakbysmet.“ Vaughn znechuceně potřese hlavou.

Shromáždění magici se nehýbají, stojí pevně a naslouchají členům Nového rozbřesku, jak skandují, abychom všichni shořeli. Hůlky září magií, ale magici se zdržují jakýchkoliv kouzel, dokud jeden z protestujících něco nehodí.

Zachytím nějaký pohyb a vidím, jak vysoký čaroděj s dlouhými vlasy s rudohnědým odstínem podzimního listí zvedá paži, hladce, skoro líně se zhoupne na pravé noze, opíše levou rukou široký oblouk a zvedne čarovítr, který zasáhne letící předmět a pošle ho zpátky tam, odkud přišel. Ten přelétne čáru ze soli a já se dívám, jak čaroděj spojí ruce s tím vedle něho a společně vyřknou zaklínadlo. Jejich magie způsobí, že projektil vybuchne a na protestujícího, který ho hodil, se snese déšť jakési tekutiny. Rozkřičí se, jako by mu hořela kůže. Slyšela jsem o pokrocích v nemagické alchymii a o tom, jak ničivá může být. Cítím, jak se mě zmocňuje hněv, když si uvědomím, že to, co ta láhev obsahovala, bylo určené nám.

Protestující se stáhnou dál za čáru ze soli, proklínají nás a hlasitě křičí. Potřesu nad jejich slovy hlavou. Zním kletby, ale to, co proti nám vrhají, není nic než nenávist a omezený strach.

Ostatní magici zaujmou nové postoje a já vidím, jak Vaughn a Martyn stáhnou rukavice a spojí ruce. Prostřednictvím doteku dokáží provádět složitější magii druhého stupně, silnější, než na jakou by se debutant zmohl sám, takovou, jakou může magik po spříznění provozovat neustále bez potřeby fyzického kontaktu.

Magici zvednou zeď z ochranného čarovětru po vzoru vysokého čaroděje s rudohnědými vlasy. Ten se rozhlédne po řadě magiků před sebou a přejede pohledem po každém z nich, když

kráčí mezi nimi a protestujícími jako generál magické armády z Lóže shody, dokud nedojde ke mně. Jeho oči na mě spočinou, ale není v nich strach jako v pohledech většiny. Hledí na mě, jako bych byla něčím nemožným, snad zábavným, a malé trhnutí, které mnou projede, mi připomene, jak dlouho se na mě nikdo nepodíval s *čímkoliv* jiným než se strachem nebo smutkem.

Pak se ke mně ten čaroděj přibližuje, aniž by spustil své klidné tmavomodré oči z mých. Když dojde k Vaughnovi, zastaví se. „Wycherleyi, proč jsi ji sem přivedl s sebou?“

Můj bratr nikdy nebyl vznětlivý, ale i tak se mu zableskne v očích. „Ne že by ti po tom něco bylo, ale šla za mnou.“

„A tobě připadalo moudré jí to dovolit?“

„Neznal jsem rozsah nebezpečí.“

Vaughn přimhouří zrak.

„No, teď už ho znáš. Měl by ses vrátit do svého kočáru. Možná tě bude následovat jako malá bílá ovce.“

„Nikam nepůjdu. Sice nemám hůlčik, ale mám svou magii,“ odseknu mu, jistá si svými schopnostmi po těch pár lekcích v Magické arkádě. Čaroděj podrážděně zatne zuby. Pochybuju, že je zvyklý, aby mu někdo odmlouval, a cítím, že se mi chystá říct něco nepříjemného, když tu naším směrem vylétne další projektil, tentokrát větší.

Vaughn s Martynem provedou stejné kouzlo jako předtím ten hnědovlasý čaroděj, napodobují se při tom navzájem a jejich hůlky se pohybují stejně. Trhnu sebou, když se ten velký předmět zastaví ve vzduchu. Vysoký čaroděj vezme za ruku toho vedle sebe, připojí se ke kouzlu a spolu s Vaughnem a Martynem zatlačí vržený předmět zpátky.

Objeví se však další.

Ucítím, jak se ve mně probudí moje vlastní magie v odpověď na tu okolo mě. Bez hůlčíku nad ní nemám skoro žádnou kontrolu. Cítím, jak se začínám zvedat do vzduchu stejně jako za úplňku, jak nade mnou má magie přebírá vládu.

Zastavím se, když mě za kotník popadne silná ruka a trhnutím mě stáhne na zem. Ten hnědovlasý čaroděj mě vezme za ramena a hrubě mě tlačí k nejbližšímu kočáru.

Otevře dveře a strčí mě dovnitř. Otočím se k němu, právě když je pevně uzavírá za pomoci své magie.

„Jak se opovažuješ se mnou takhle zacházet! Okamžitě mě pusť ven,“ křiknu a cítím sílící vztek a pobouření.

„Nightly?“ zavolá na něho jeden z čarodějů, právě když se na mě při odchodu ohlédne a probodne mě ledovým pohledem.

Nightly? Vymrštím ruce k oknu kočáru a moje magie roztrhne sklo na malé kousky. Ty však zůstanou na místě a mě napadne, jaké asi použil kouzlo, aby mě udržel uvnitř.

Uvidím, jak jedna čarodějka ukazuje nahoru, a sleduju její pohled. Na černě oděné magiky z Lóže spravedlnosti je působivý pohled. Dívám se, jak slétají z oblohy na svých košťatech a používají sdílenou magii, aby nad čarou ze soli vztyčili ochrannou zeď.

Vzduchem se klikatí lana z magie, vyhledávají protestující a svazují je, jak magici používají uzlovou magii, aby jim zabránili uprchnout nebo napáchat další škody. Pružná těla těch z Lóže spravedlnosti se ladně pohybují, jak svolávají svou magii a opět ji vysílají do světa koncentrovanou, řízenou a silnou.

Valím na ně oči a s úsměvem na rtech se neubráním pomyslení, že *jednoho dne budu jednou z nich*. Pak mnou projede bolest, když opravím samu sebe. *Nikdy nebudu jednou z nich*.

Jakmile magici z Lóže spravedlnosti obklíčí protestující, začnu bušit na dveře. Vaughn s Martynem položí každý jednu ruku na kočár a zruší kouzlo. Dveře se otevrou a střepy skla se vysypou z rámu.

Vypotácím se z kočáru a mé vzteklé oči vyhledají Nightlyho.

„Aurelie, ne! On za to nestojí, stejně jako žádný Nightly!“ Vaughn po mně sáhne, ale já vím, jak se mu vyhnout, když potřebuji.

„Promiňte, *pane*. Na co jste ve jménu všeho magického myslel?“ Nightly se na mě ohlédne a já ukážu na kočár. S lhostejným výrazem si odhrne vlasy k jedné straně; jsou moc dlouhé a potřebují pořádně ostříhat.

Vzhlédnu. I když nejsem zvlášť malá, Nightly je o hlavu větší než já a mně okamžitě začne vadit, že na mě hledí svrchu. Trochu skloní hlavu a osloví mě šepem, z něhož mi pění krev.

„Myslel jsem na dobrou magii a na to, že jste netrénovaná, že nemáte hůlčlík, že vaše magie potřebuje zkrotit. Myslel jsem na to, že když vystoupáte moc vysoko, stanete se v těch bílých šatech a s bílými vlasy snadným terčem pro ty protestující. Myslel jsem na to, že od vás bylo hloupé následovat svého bratra a od něho vám to dovolit. Že jste uvrhla jeho, sebe a nás do ještě většího nebezpečí, než v jakém jsme už byli. Proto jsem vás, Wycherleyová, přesunul na místo, kde vaše přítomnost nenapáchá žádné škody.“

Znovu se napřímí a shlédne na mě. Připadám si malá a mám vztek, protože musím nerada uznat, že má pravdu.

Vaughn stojící po mém boku mě odtáhne pryč, dřív než stačím odseknout něco nevhodného. „Hele, Nightly, tohle není nutné. Není to její vina, že –“

„Ne, je to vaše vina,“ osopí se Nightly na Vaughna a já cítím, jak se zvedám ze země; magie ve mně se vzedme, aby bránila mého bratra. „Mohla přijít k úhoně. O sestry je třeba se starat a střežit je. Jakmile se jednou ztratí, bude pryč navždy.“

Nightly nepočká na odpověď, odejde a nechá mě tam stát rozzuřenou, protože má svým způsobem opět pravdu.

Dvě

Když konečně zastavíme před schodištěm ke vchodu do Carltonova paláce, slunce už mizí za obzorem. Cítím, jak mi v žaludku tančí motýlci. Jsem si jistá, že za jiných okolností bych je měla všude, poletovali by mi v hrudi, až by se mi úžil dech vzrušením z toho, že budu představena Koruně a že možná najdu svého spřízněnce. Takhle však vystoupím z kočáru se vzdorným odhodláním.

I když je moje magie prokletá, je má. Pokud spojení s jiným magikem nepřipadá v úvahu, najdu jiný způsob, jak si ji udržet... Musím.

My čarodějky a čarodějové jsme to takhle neměli vždycky. Magie bývala svobodná a stabilní a často divoká; v Prvním a Druhém věku magie ji nikdo sdílet nemusel. Magik obdržel svou magii za úplňku po svých sedmnáctých narozeninách a ta s ním od toho okamžiku rostla jako neustálý společník až do smrti. To vše se změnilo po velké čarodějné válce. Musí však

existovat způsob, jak bych si svou magii mohla uchovat tak jako naši dávní předkové.

Schodiště k paláci zdobí veškeré vypěstované plody a květiny – aroma sladkého, zralého ječmene se mísí s vůní pozdních letních růží. Vaughn mi nabídne paži a mně se znovu zatočí hlava. Zavěším se do něho, právě když za námi zastaví kočár a Constance Priorová z něj vystoupí sama; je jediná debutantka ve své rodině. Poslední z jejich starších sester Faith navázala spříznění minulou sezónu.

„Aurelie, co se tam vzadu stalo?“ zavolá s vytřeštěnýma hnědýma očima. Natáhnu volnou ruku ke své nejlepší kamarádce a ona se jí chopí a sestoupí z kočáru.

„Protestující. Nový rozbřesk,“ odpoví Vaughn a nabídne jí druhé rámě. Constance mi pustí ruku, zavěsí se do Vaughna a každá po jednom jeho boku kráčíme ke schodům do paláce. „Už jsou pryč,“ pokračuje Vaughn. „Zadrželi jsme je, než dorazila Lóže spravedlnosti.“

Podívám se přes Vaughna na Constance. To, že můj bratr pomohl odrazit útok, na ni zjevně dělá dojem. Na sobě má nejkrásnější bílou róbu, jakou jsem kdy viděla. Zatímco moje je prostá, její je z jemně vzorovaného hedvábí. S ním kontrastují syté odstíny její tmavohnědé pleti a černé vlasy sepnuté větvičkami bílého šateru. Kápi má z hedvábí stejného vzoru ozdobenou měkkým kožešinovým lemem a na krku se jí třpytí diamanty.

„Vypadáš krásně,“ řeknu jí a všimnu si, že si Vaughn zjevně myslí totéž, když se na Constance dívá, jako by ji nikdy předtím neviděl – jako by to nebyla tatáž čarodějka, která ho před

dvěma léty strčila do Temže nebo ho pronásledovala se žáby, když jsme si jako děti hrávali v parku na Hemlock Square.

Constance se začervená – nepoznám, zda v reakci na moje slova, nebo Vaughnův pohled, ale vím, co cítí k šatům, které má na sobě. Všechno, co jako sedmnáctiletá a nejmladší ze sester rodiny Priorová-Okore vlastní, patřilo už někomu jinému a tyhle šaty určitě postupně nosily všechny její sestry: Amity, Verity, Felicity, Honour, Joy a Faith. Každá se v nich zúčastnila své prezentace, jak velí tradice rodiny Priorových, ale jsem si jistá, že Constance sluší nejvíc ze všech.

„Pojďte, čarodějky, nastala vaše chvíle zazářit.“ Vaughn se usměje, ale jeho oči mají nádech smutku.

Navzdory všem pocitům, které se ve mně svářily, vím, že se tenhle okamžik nebude opakovat, tak si dávám načas, abych si ho vychutnala. Schodiště vede k velkým dvoukřídlým dveřím, kterými vstoupíme do rozlehlého sálu zdobeného všemi sezónními barvami a doplňky. Paprsky slunce proudící otevřenými dveřmi a okolními okny zalévají sál měkkým, teplým světlem, které sahá k dvojitému obloukovitému schodišti a ozařuje zábradlí schodů ozdobených pozdně letními divokými květinami a svazky zlatých kukuřičných klasů. V síni stojí velké nádoby s kyticemi, sezónními plody a semeny a ve vzduchu se vznášejí svíce. Dychtivě tu atmosféru nasávám.

Schodiště nalevo lemují magici tvořící pruh z tmavých a světlých odstínů šedé, zatímco schodiště napravo zabírají ti v bílém.

„Sejdeme se poté, co tě představí.“ Vaughn mi lehce stiskne paži, rychle se ukloní Constance na rozloučenou a nechá mě

jít. Nejsem si jistá, jestli jsem připravená, a chvílku tam sedím a dívám se, jak stoupá po schodech nalevo. V koutcích očí mě zaštipají slzy, když si uvědomím, že Vaughn brzy najde svůj protějšek, naváže spříznění a bude žít společným životem v magii, životem, který nikdy nepoznám. Už teď se cítím jako páté kolo u vozu, a přestože jsem rozhodnuta najít způsob, jak si zachovat magii, bolí mě u srdce z vědomí, že se mi to nejspíš nepodaří.

Vaughn otočí hlavu, tázvavě na mě pohlédne a ukáže na Constance, která je už v polovině druhého schodiště. Pousměje se na něho, obrním se odhodláním, a když se odvrátím, hned si připadám sebevědomější... dokud nevrazím do Nightlyho. Omluvím se ještě dřív, než si uvědomím, že je to on.

„Vidím, že jste dorazila v pořádku,“ řekne s pohledem upřeným na Vaughna, jenž zaváhá na schodišti – zjevně zvažuje, zda by se neměl vrátit a zachránit mě před Nightlym.

„Teď si o vás dělá starosti.“ Nightly potřese hlavou a jeho podzimně zbarvené vlasy se rozvíří jako spadané listí ve větru.

„Pane Nightly, mohu pro vás něco udělat?“ zeptám se ho hlasem ostrým jako břitva a dám si ruce v bok.

Nepoznám, jestli to Nightlyho pobavilo, vyvedlo z míry nebo to na něho udělalo dojem. „Ujišťuju vás, slečno Wycherleyová, že pro mě nemůžete udělat vůbec nic.“ Odkráčí stejným směrem jako Vaughn, nahoru po levém schodišti spolu s ostatními šedými magiky. Propaluju mu pohledem záda. Přetáhne si přes hlavu kápi, zatímco bere schody po dvou, aby se dostal do čela těch před sebou.

Zatímco stoupám po pravém schodišti, napodobím jeho pohyby a zvednu si kapuci svého pláště stejně jako ostatní magi-

ci okolo mě a nespouštím z něho oči. Kdybych znala kouzlo, které by ho přinutilo zakopnout, použila bych ho, zaklínadlo, které by mu spoutalo nohy, vyřkla bych ho, kletbu, po němž by se mu spustila z nosu krev, vyslala bych ji. Pomyslím si, že se možná ohlédne, ale pak už je pryč.

Ráda bych si myslela, že se jako všechny dobré čarodějky a čarodějové naučím ovládat své emoce – zkrátím je svou mocí –, ale pravdou je, že Jules Nightly má v sobě něco, co mě nutí litovat, že nemám hůlčik. Seznámili jsme se teprve před pár hodinami, i když jsem o něm samozřejmě už věděla. Jeden nemusí být Wycherley, aby věděl, co jsou Nightlyovi zač.

„Jsi v pořádku, Aurelie?“ zeptá se mě Constance, když mě vezme za paži a vede mě do velké přijímací místnosti nad schoody, plné dalších debutantů a debutantek prvního roku. „Tobě se klidně přiznám, že jsem před prezentací nervózní, ale musíš si to nechat pro sebe. Co se týče ostatních, zvlášť mých sester, jsem nebojácná a naprosto v pohodě,“ dodá s úsměvem.

Constance teď kráčí rychle a táhne mě s sebou ke stolu, kde sedí čarodějka a čaroděj v nachových rouchách. Nachovou nosí učenci z Lóže vědění a tihle dva zapisují jméno každého magika, který se dostavil složit Slib poslušnosti. Napadne mě, kolik nás tady asi letos je; magiků ve světě každým rokem ubývá. Od konce Prvního věku magie je nás čím dál méně. Otec to nazýval částí „velkého problému“ a před svou smrtí se snažil přijít na to, proč tomu tak je.

„Jména,“ řekne čarodějka, aniž by k nám vzhledla.

„Constance Priorová.“

„Aurelia Wycherleyová.“

Oba náhle zvednou hlavy od svých seznamů a podívají se na mě. Jsem zvyklá, že lidé zpozorní, když uslyší mé příjmení – s rodinou tak známou jako moje a matkou v Královské magické radě je to nevyhnutelné –, ale možná si nikdy nezvyknu na to, jak na mě hledí teď.

Čarodějka se ovládne jako první. Je starší než moje matka a v kypré tváři má lítostivý výraz, což je další věc, na kterou si budu muset zvyknout. „Budeme vás volat podle abecedy. Možná si chvíli počkáte, slečno Priorová, a slečna Wycherleyová ještě déle.“

Constance a já zamíříme ke straně místnosti a magici se nám klidí z cesty. Nedám na sobě znát, jak moc mě to zraňuje. A opravdu to bolí, zvlášť když uvidím, jak Sebastian Crenshaw ostře odvrátí hlavu a náhle se soustředěně zajímá o manžetu svého saka.

„Přísahám, Aurelie, že až se naučím fakt silná kouzla, navštívím Sebastiana Crenshawa a zakleju ho tak, že nebude vědět co se sebou.“

„To je dobré,“ řeknu Constance, i když to jednoznačně dobré není, jak mi připomíná bolest v hrudi a sevřený žaludek.

My tři jsme si byli blízcí a já se Sebastianem jsme v poslední době byli víc než přátelé. Zatímco Constance má své sestry a já Vaughna, Sebastian má nás. *Měl* nás. Myslela jsem si, že my tři jsme nerozluční. Všichni žijeme na Hemlock Square, a když jsme byli malí, hráli jsme si tak, že jsme předstírali magii. Vždycky jsme byli součástí černě oděné Lóže spravedlnosti a ve svých hrách jsme odmítali spříznění, pokud by nešlo o spojení nás tří – což samozřejmě nebylo možné –, ale byli

jsme mladí a měli jsme pocit, že magie nemá hranice. Jak jsme vyrůstali, mluvili jsme o magii, kterou obdržíme, a o tom, jak spolu budeme debutanty.

Nepamatuju si přesně, kdy se mé pocity k Sebastianovi změnily – ale stalo se to krátce po otcově smrti. Sebastian se mi věnoval, utěšoval mě, když se moji příbuzní uzamkli každý ve svém žalu. Constance byla přes léto pryč, odjela se svou rodinou na návštěvu k otcovým příbuzným. Připadala jsem si tak osamělá, až na Sebastiana. Pak se naše přátelství změnilo v něco, na co když si vzpomenu, poskočí mi srdce.

Constance, nejstarší z nás tří, získala svou magii jako první, za Mrazivého měsíce. Pamatuju si, jak jsem tiskla obličej k oknu a dívala se, jak se její rodina shromáždila v parku uprostřed Hemlock Square. Všichni tři se k sobě choulili v zimě a hlasitě oslavovali, zatímco se její magie projevila. Sebastiana magie přišla měsíc nato, ve světle Červího měsíce, před očima jeho rodičů. Jakmile měli ti dva každý svou, začali spolu navštěvovat Arkádu a nechávali mě samotnou, zatímco procvičovali svou magii prvního stupně. Tolik jsem toužila připojit se k nim.

Vím, že mě Constance a Sebastian sledovali před dvěma měsíci při Bouřném měsíci, že viděli, jak se mě zmocnila kletba.

Když jsem dopadla na zem, Constance tam už byla. Pohlédla na mě vytrěštěnými očima plnými obav a vzala mě za ruku, zatímco mě matka ošetřovala. Uviděla jsem i Sebastiana, jak to sleduje z okna. Od té chvíle jsme spolu nepromluvili. Pokoušela jsem se o to, ale jeho nezáměr byl pevný jako zátka v lahvičce s očima čolků, tak jsem to vzdala. Příliš to bolelo.

My tři jsme měli debutovat společně a dva z nás měli navázat spříznění, ale to se už nikdy nestane a jeden z nás – já – bude navždy stát opodál.

Ze vzpomínek mě vytrhne rozruch, když jedna z čarodějek, které sepišovaly jména, otevře velké dvoukřídlé dveře. Okamžitě vyrazím vpřed a Constance vezmu s sebou. Podívám se otevřenými dveřmi přes malý balkon dolů na dlouhé točité schodiště do hlavního sálu, na jehož protějším konci stojí pódium s trůnem. Na trůnu sedí princezna regentka, krásná mladá žena v róbě vyšívané barvami sezóny a s vlasy módně obtočenými okolo zlaté koruny na hlavě. Nedokážu potlačit sílící vzrušení, které je v rozporu s nudou a nezájmem v princeznině tváři.

Constance mi stiskne paži a já se na ni usměju. Šum hlasů magiků okolo nás se ztišil v šepot.

Ten nachově oděný čaroděj z Lóže vědění vezme svůj seznam a vyjde na balkon nad sálem.

„Slečna Gretchen Archerová,“ zvolá jasným, vysokým hlasem. Dívám se, jak Gretchen, vysoká čarodějka se splývavými blondatými vlasy, udělá opatrný krok vpřed. Se zaťatými zuby – nepoznám, zda odhodláním, nebo snahou nepozvracet se – odvážně předstoupí.

Po několika dlouhých minutách je předvolán další debutant, pak další a další.

Constance a já stojíme vedle sebe. Bráním se pohlédnout Sebastianovým směrem a on naším. Když zazní jeho jméno, sevře se mi hrud'. Víím, že je nervózní, poznám to podle toho, jak nahrbený kráčí dlouhými kroky, zatímco se tahá za náprsenku decentně vyšívané vesty, pak si shrne plášť dozadu a narovná

si kápi. Když dojde na vrcholek schodiště, zastaví se a začne se otáčet a já si na okamžik pomyslím, že se na mě ohlédne a všechno mezi námi bude, jak by mělo být. Ale pak je pryč.

Constance dlouze vydechne, potřese hlavou a zírá na mezeru, která tam po Sebastianovi zbyla. Vím, že se chystá pustit do dalšího verbálního útoku na jeho osobu, a pokusím se ji zarazit.

„A co ona?“ řeknu tiše a nakloním hlavu k čarodějce sedící kousek od nás.

„Co je s ní?“ zeptá se Constance.

„Vídám ji v Arkádě, instruktoři vždycky chválí její práci nohou. Myslím, že se jmenuje Hetty nebo Betty. Mohla by být dobrým protějškem,“ řeknu.

„Je to Hetty Wymondhamová a ne, nemohla,“ odpoví Constance. „No, aspoň ne pro mě.“ Constance trochu potmění tváře.

Nakloním se blíž a zašeptám: „Vy už jste spolu zkusily kouzlit?“

Constance zavrtí hlavou. „Ne, nic takového, jde jen o to, že Felicity už učinila neúspěšnou nabídku Hettyinu bratrovi a varovala mě, že jestli přijmu někoho z Wymondhamů, vypudí mě kouzlem z rodiny.“

Constance se ušklíbne. Ze všech šesti jejích sester je Felicity jako jediná hluboce přesvědčena, že je schopná provádět magii pátého stupně.

Magiků v místnosti ubývá a brzy je předvolána Constance. Tiše vypískne, já ji obejmou a pošeptám jí do ucha: „Určitě najdeš ten nejmagičtější protějšek.“ Každé z těch slov myslím vážně a jsem připravená pomoci jí s hledáním, jak jen bude

v mých silách. Vždycky tu byla pro mě i přes kletbu a tak podobně a já tu vždy budu pro ni.

Postavím se ke dveřím, abych se dívala, ale ten čaroděj v nachovém mě odežene. Uslyším, jak dav dole kolektivně zalapá po dechu, a je mi jasné, že všichni vidí to, co já v Constance vidím každý den: je krásná uvnitř i navenek a dnes jasně září.

Ani se nenaděju a jsem poslední v místnosti, protože se letos nepředstavují žádní Yagiové, Yatesové ani Yaxleyové. A i když jsem čekala skoro dvě hodiny, nejsem ani zdaleka připravená, když ten čaroděj vyvolá mé jméno.

Zhluboka se nadechnu a snažím se uklidnit. Mám pocit, jako by dolů do sálu vedla snad stovka schodů, přestože jich je ve skutečnosti mnohem méně. V síni je nepřírozené ticho, a jak pomalu sestupuju, cítím, že se na mě upírá každé oko. Vyhledám v davu Vaughna a on na mě povzbudivě kývne. Věnuju mu pousmání, které rychle pohasne, když přelétnu pohledem po přítomných. Většina na mě hledí se směsicí lítosti a strachu a někteří přímo nepřátelsky. Ještě jednou se zamračeně rozhlédnu po davu, a když zachytím povýšený výraz Demelzy Nightlyové, pochopím, po kom má Jules své lícní kosti. Nebýt jejího předka, nebyla bych prokletá, a ona se na mě přesto dívá, jako bych jí osobně ublížila. Zvednu bradu o něco výš a pak od ní odvrátím zrak.

Sál je plný magiků oděných v barvách magie. Každá ze šesti lóží má svou vlastní: Spravedlnost černou, Péče zelenou, Vědění nachovou, Záhady modrou, Shoda červenou a Zvídavost žlutou.

Na jedné straně stojí světlešedí a tmavošedí debutanti druhého a třetího roku a před nimi nově přijatí magikové v bílém.

Vidím Sebastiana, který poprvé ode dne, kdy jsem získala svou magii, snese můj pohled. Nakonec odvrátím zrak jako první, se staženým žaludkem a nadějí v srdci. Pamatuju si ten pohled a chybí mi, jen jsem si až doteď neuvědomila jak moc.

Dosáhnu úpatí schodiště a zamířím k vyvýšenému pódiu. Princezna Georgianna stojí před trůnem a za sebou má dvanáct židlí tvořících oblouk, z nichž deset obsadili členové Královské magické rady oblečení v barvách lóží, které zastupují. Nalevo stojí moje matka Nell a po její pravici matčin protějšek Frances, obě v černé barvě Lóže spravedlnosti.

Teď upírám oči na matku. Stejně jako jsem se já a Vaughn po otcově smrti vzdálili jeden druhému, vzdaluje se teď ona nám, jako by okolo sebe vysypala kruh ze soli. Za ty skoro čtyři roky od jeho skonu se vrhla do práce, a i když je stále přítomná, stále součást našich životů, často působí dojmem, jako by s námi ve skutečnosti nebyla, jako by část jejího já zemřela spolu s otcem. Matka se na mě usměje s náznakem smutku v očích. Obvykle to ve mně vyvolá pocit, že bych se měla zmenšit a zmizet všem z očí, ale teď mě všichni *vidí*, všichni se na mě *dívají*, proto tentokrát stojím zpříma a vzdorně. Stojím tam taková, jaká jsem, taková, jakou znám já a jakou chci, aby viděli.

Dodává mi to sílu, a co víc, i sebedůvěru a štěstí, dva pocity, které se mi vyhýbají od chvíle, kdy jsem dostala svou prokletou magii. Vrhnu na matku kradmý pohled a usměju se, když si všimnu, že smutek vystřídala hrdost.

Princezna regentka se vedle ní trochu odtáhne, když se k ní přiblížím, ale nepřestanu být sama sebou. Koutkem oka se podívám na Constance a uvidím, jak se na mě směje. Přímo

za svou nejlepší kamarádkou spatřím Julese Nightlyho, jak na mě upírá ten svůj pátravý pohled, jako by mě zkoumal kousek po kousku ve snaze objevit slabost. Podívám se na něho stejně jako předtím na jeho matku a on odpoví pousmáním, o němž vím jistě, že mě má odzbrojit – což nedovolím.

Když se zastavím před princeznou a její radou, hluboce se ukloním, pak si stáhnu kápi pláště a osvobodím tak své bílé vlasy, které mi splynou přes ramena a dolů po zádech. Sejmutí magikovy kápě symbolizuje jeho věrnost Koruně.

Princezna vyjme z jednoduše vyřezávané truhly meč Excalibur; jeho čepel je tenká, tvarovaná spíš jako jehla než zbraň, a jeho zdobná rukojeť je osazená velkým čirým diamantem. Princezna zvedne čepel na mě a já o krok popojdu, aby mi mířila na srdce.

„Slečno Aurelie Hathor Wycherleyová, přísaháte na svou krev, že nikdy nepoužijete magii, jež vámi proudí, abyste ublížila Koruně a jejímu lidu?“

„Přísahám,“ odpovím. Pak natáhnu prst a položím ho na ostří čepele. Prořízne mi kůži, hustá krev na okamžik pokryje kov a pak vidím, jak se pohybuje mělkým, úzkým žlábkem v čepeli, jako by ji něco přitahovalo k jílci. Krev se chvilku leskne a pak je pryč, vstřebaná. Tehdy si všimnu, že se diamant na jílci změnil v rubín, jak se naplnil mou krví, která v něm vířila, než se opět pročistil.

Princezna podá meč mojí matce, která ho okázale uloží zpět do dřevěné truhly. Když se otočí zpátky ke mně, pokývne hlavou a usměje se. Frances stojící po princeznině druhém boku jí podá dřevěnou hůlku s křišťálovou špičkou.